

El «govern efectiu» és un frau democràtic, clamen des de Girona i Terrassa

written by Redacció Unilateral | 7 de desembre de 2018

Del resultat del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre de 2017 i de les eleccions imposades del 21 de desembre de 2017, en sorgeix un mandat democràtic favorable a defensar els interessos nacionals i implementar la república catalana. Tot i així, per raons molt diverses, moltes partidistes i tàctiques, aquest mandat ha quedat total o parcialment ajornat.

En aquest sentit es va constituir un govern autonòmic de forces polítiques independentistes amb l'objectiu de bloquejar qualsevol retrocés nacional i permetre la recuperació del terreny perdut en el període en que aquest govern va ésser intervingut per l'administració de l'estat espanyol (155).

No obstant això, el que no era d'esperar, i d'aquí la sorpresa de les militàncies del PDECAT i d'ERC, és la contínua col·laboració i zel d'aquest govern autonomista amb les forces polítiques espanyoles i la seva administració perifèrica i central. La complicitat és molt gran, i en cap moment es fan gestos ni plantejaments que puguin perjudicar aquest àmbit de treball conjunt que des de molts punts de vista és una rendició descarada i una submissió a un preu molt baix.

Aquesta deixadesa de funcions, en forma de traïció als votants i a la majoria del poble de Catalunya, queda en evidència de forma contundent amb l'actuació dels Mossos quan reprimeixen els intents pacífics i ordenats d'expulsar els enemics dels catalans d'un determinat espai públic (normalment grups feixistes o d'extrema dreta, en posició provocativa i amenaçadora).

El govern autonòmic de la Generalitat no posa cap límit ni impediment a l'exercici del dret de reunió i manifestació dels qui en volen la desaparició d'aquesta institució, i amenacen, a més, obertament la convivència i la lliure expressió dels catalans, siguin d'on siguin i vinguin d'on vinguin.

Els qui no s'amaguen obertament, també de forma indirecta, de defensar l'ús de la violència física contra el poble català no poden accedir al seu espai públic amb normalitat i han de quedar bloquejats a reductes impracticables de propaganda i de difusió, tal com la llei preveu però el govern del president Torra es nega a aplicar. La previsió legal del dret de reunió i manifestació no pot suposar, en cap moment, el seu ús fraudulent com element instigador de la confrontació civil o de la negació del drets humans.

Des de moltes instàncies civils de Girona i Terrassa es reclama la dimissió de Buch, el conseller d'Interior, i del seu govern, després de les dures càrregues dels Mossos cap els ciutadans catalans que cansats de la passivitat institucional de la Generalitat ja no entenen la seva connivència amb els enemics del poble o de les llibertat més bàsiques. Es queixen, «de la normalització del discurs de liquidació nacional i contrari als nostres interessos, de llengua i cultura», en base a una autoritat espanyola, de lleis i repressió que no tenen cap suport democràtic dins la societat catalana.

Fonts del Departament d'Interior demanen temps i contextualitzar la situació dels Mossos. Exposen que tenen 72 membres encausats pels fets de l'1 d'octubre (referèndum d'autodeterminació) i que com a policia judicial moltes de les seves activitats provenen d'ordres directes dels jutges espanyols, els quals no reconeixen, en cap sentit, el poble català ni les seves demandes nacionals (amb un ampli suport democràtic). Per postres, molts grups espanyols, en especial VOX, abusant d'un frau de llei tolerat per raons polítiques, escometen contínuament, per medi dels jutges, una acció agressiva contra el seu col·lectiu.

En aquest context, l'esgotament que propicien els activistes catalans, de la democràcia i la llibertat, acaba tensant les relacions internes entre els Mossos (els seus comandaments, principalment) i la judicatura espanyola (Fiscalia, sobretot). És l'objectiu principal que persegueixen, i l'únic efectiu per mantenir viu un conflicte de legitimitats, en el qual el govern de Quim Torra ja no en pot quedar al marge, encara que ho vulgui de totes totes i sense cap raó versemblant.

La violència, tal com pretenen demostrar les autoritats catalans d'ara i les espanyoles de sempre, no existeix. I l'exemple més clar és el que succeeix a França, on la protesta es considera ferma si es contundent i cívica, i no per això, simplement passiva o d'aparador. La violència que ara es predica forma part d'un discurs repressiu, qualificat com adolescent. I només per això, ja queda clar que ni és violència ni cap forma d'agressió. És malestar, angoixa i impotència, davant un bloqueig continuat, persistent i calculat de les autoritats espanyoles, també per medi de les catalanes, sobre el poble català.

Desfer aquest desllorigador queda fora de l'abast d'aquest govern català, incapaç pel que es veu de respondre a les aspiracions democràtiques del seu poble. Queda, com han manifestat ja molt diverses fonts, la seva dimissió.